

Het Rad van Fortuin stopt in Marken (nooit)

Voor cryptogramliefhebbers moge de kop boven deze impressie een eitje zijn, voor menig eenvoudig voetbalfan is de bedoeling wellicht iets minder doorzichtig.

Deze middag in het als immer pittoreske Marken had voor uw chroniqueur deze schijnbare tegenstelling in petto.

Maar allereerst was er na een paar jaar weer de aangename tocht over de langdurige dijk langs een toch wel wonderschoon wolken-en waterrijk polderlandschap op weg naar de plaatselijke SV.

Vervolgens het weerzien met de uitnodigende entourage van voetballend Marken, alwaar ik als eerste de reeds aanwezige scheids van dienst, de alweer jonge heer van der Vaart, mocht begroeten.

De goede man verklaarde zijn tijdige aanwezigheid uit het feit dat iemand hem had aangeraden toch vooral vroeg van huis te gaan. Immers de overtocht met de veerpond naar het eiland zou best eens lang kunnen duren.....

De gezellige gastvrouw wist hem snel uit zijn ook al zelf ervaren droom te helpen: sinds 1957 is het isolement van eiland Marken door de reeds gememoreerde dijk gereduceerd tot “bijna (schier-) eiland”.

Niet lang daarna de hernieuwde kennismaking met de vertrouwd aardige bestuurders van deze club. Wedstrijdsecretaris Jacob de Weijze, die ik vooraf een niet te stelpen lijst van Bordeauxrode selectiespelers had toegespeeld en wiens fraaie programmaboekje ik voor aanvang van zijn zootje mocht ontvangen: geen spat veranderd.

En dat gold ook voor de nog immer opgewekte voorzitter Jan Peereboom die mij vooraf al excuseerde voor de geringe aandacht die na afloop door hem aan de nazit kon worden besteed.

Ik wist mij uit vorige bezoeken aan zijn club nog te herinneren waarom. Maar eerst moest er nog een potje worden gebald tussen de Markenaren en de Kumar Kids.

Benieuwd of de startmotor van de line-up van Bordeauxrood wat beter zijn energieke werk deed als de weken daarvoor.

Het leek er aanvankelijk wel op dat de behoorlijke warming-up in ieder geval een ijskoude start had voorkomen.

Maar echt super geolied was het nou ook weer niet wat de bordeauxrode

brigade te bieden had. De machine loopt nog steeds een beetje met horten en stoten

En ja hoor, ik had het nog niet gedacht of de thuisploeg profiteerde dankbaar van krakkemikkig verdedigen door na een kwartiertje heel simpel de 1-0 op het bord te koppen.

De geschiedenis leek zich te herhalen, namelijk wakker worden na een achterstand. En dat gebeurde nu al voor de rust.

AMVJ kwam meer en meer voor het vijandelijke doel en toen Mo Heerenveen (u weet wel die pijlsnelle beslisser van vorige week) het even op zijn heupen kreeg stond het nog voor rust 1-1.

In een over het geheel genomen nu gelijkwaardig duel.

De eerste vijftien minuten van het tweede bedrijf was AMVJ de baas op het veld.

Eigenlijk voor het eerst klopte het binnen het team allemaal aardig.

Compact spelen, weinig ruimte bieden en fanatiek naar voren spelen.

En dat leidde na een solo+ messcherpe assist van opnieuw Mo Heerenveen tot een lekker doelpunt van Thijs de Graaff. (1-2)

Doordrukken leek nu het parool voor een vrij simpele zege.

Maar in plaats daarvan bleek de Bordeauxrode motor ineens aan hautaine oververhitting te lijden. Hakjes en andere spelereitjes hadden een tegendraadse uitwerking.

Het was de thuisploeg die zich niet liet ringeloren door dit veel onnodig balverlies veroorzakende gedoe aan AMVJ kant.

Blijkbaar was er sprake van een bizar collectief postgevat idee dat de laatste dertig minuten er niet meer toe deden en dat de tegenstander dat wel zou begrijpen.

De omgekeerde wereld van de weken daarvoor toen het fortuin werd afgedwongen door het laatste deel van de pot wel alles te geven voor een beter resultaat. Nu draaiden de boys zichzelf blijkbaar een kansloos rad van genoegzaamheid voor de ogen, waardoor het niveau zakte tot de befaamde plumpudding.

De tegenstander rook bloed door dit geklungel en plots waren de rollen volledig omgedraaid. Zo drastisch dat na een weer eenvoudig weggegeven gelijkmaker en kort daarna een slecht verdedigde hoekschop de ploeg van de lichtelijk verbijsterd toekijkende Kumar zich eigenvoetig in een paar minuten tijd de das omdeed. (3-2)

Verse krachten konden dit keer het tij niet meer keren. Daarvoor was het allemaal te chaotisch en onevenwichtig.

En toen de deur achterin helemaal open ging stopte dan ook het wekenlang zo gekoesterde rad van fortuin voor Bordeauxrood helemaal via de logische 4-2 voor Marken (en het had nog erger kunnen worden). Er restte mij na afloop het tegenstrijdige gevoel van een volslagen onnodige nederlaag maar ook een volkomen verdiende- zij het redelijk in de schoot geworpen- overwinning voor de thuisploeg.

Dat ondergetekende de nazit niet kon bijwonen, lag niet aan zijn ontstemming over het resultaat of andere bittere gevoelens, maar aan het zoete vooruitzicht van een diner dat zijn buurman Gerard, een super begaafde hobbykok hem in het vooruitzicht had gesteld. En daar kan geen verloren potje voetbal tegenop.

Bij het verlaten van de kantine in Marken hoorde ik voorzitter Jan met luider stem zijn man of the match in de bloemetjes zetten en zag hem daarna nog net een eerste ruk geven aan zijn beroemde Markense Rad van Fortuin.

Waar het Rad van AMVJ vandaag dus stopte, blijft zijn Rad vreugdevol en altijd doordraaien. En deze middag wellicht dubbelop.

Het zij hem en zijn club van harte gegund door
Dirk

Naar aanleiding van S.V. Marken – AMVJ, zaterdag 20 oktober 2018